

Dyrtidstillægget, dog med to betydelige Forandringer, nemlig dels, at de ugiftes Dyrtidstillæg blev gradueret med to Satser, saaledes at ugifte over 35 Aar oppebar Halvdelen af de giftes Dyrtidstillæg og de ugifte under 35 Aar en Trediedel, dels at der foretoges en Reduktion med 3 Satser af det Dyrtidstillæg, der fremkom efter den automatiske Udregning i Henhold til Loven af 1919. Fra 378 Kr. sank Dyrtidstillægget ved denne Nedskæring til 216 Kr., og paa dette Beløb har det siden holdt sig.

Medens man ved Dyrtidstillægget tilsigtede at kunne regulere Lønningen efter det almindelige Prisniveau, tilsigtede Konjunkturtillægget at skabe en økonomisk Ligevægt mellem Tjenestemænds og andre Befolkningsklassers sociale Velstandsniveau. Det var tænkeligt, at Samfundet under høje Prisforhold var fattigt og omvendt; Lønningerne burde derfor ikke afhænge alene af Priserne. De Urimeligheder, der kunde tænkes at fremkomme paa denne Maade, søgtes afbødet ved Konjunkturtillægget.

Paa dette Grundlag gav Tjenestemændene deres Tilslutning til Lønningsloven, dels i Lønningskommissionen og dels senere, da Kommissionen havde afgivet sin Betænkning, og Finansministeren havde forelagt Forslaget i Rigsdagen. Og at man ogsaa her havde fuld Klarhed over Konjunkturtillæggets Karakter, fremgaar af Rigsdagsforhandlingerne.

I Overensstemmelse med det saaledes til Grund liggende Princip var Satserne for Konjunkturtillægget sat i et vist Forhold til Lønningens Størrelse. De i Loven af 1919 fastsatte Satser, der varierer fra 750 Kr. (for Lønninger fra 1500—1599 Kr.) til 1590 Kr. (for Lønninger paa 10 400 Kr. og derover), bestod indtil 31. Marts 1922.

Fra den 1. April 1922 traadte Loven af 22. Marts 1922 i Kraft, hvorved Konjunkturtillægget reduceredes med $\frac{1}{3}$. Der havde forinden dette Tidspunkt fundet Forhandling Sted med Tjenestemandorganisationerne om at graduere Tillægget efter Forsørgerhensyn, men hertil var der ikke opnaaet Tilslutning.

Fornævnte Lov paabød Finansministeren at forelægge nyt Lovforslag inden 1. April 1923. Dette skete ogsaa, og Ministerens Forslag indeholdt principielle Ændringer i de dagældende Regler for Konjunkturtillægget, idet han foreslog, at Konjunkturtillægget skulde reguleres efter lignende automatiske Regler som Dyrtidstillægget, og at ugifte Tjenestemænd skulde have et mindre Tillæg end gifte. Lovforslaget blev betydelig ændret under Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bl. a. udgik Reguleringsbestemmelsen, og Loven fik i Stedet for Gyldighed i 2 Aar med en Aftrapning af Tillæggene. Derimod opretholdtes Sondringen mellem gifte og ugifte.

Efter Udløbet af disse 2 Aar gennemførtes Lovene af 1. og 18. April 1925. Ved disse Love opretholdt man Sondringen mellem gifte og ugifte, men indførte en Regulator, saaledes at Konjunkturtillægget steg eller faldt med 10 pCt., for hver Gang Dyrtidstillægget svingede 2×54 Kr. Satserne blev samtidig forhøjede noget.

Ved saaledes at gøre Konjunkturtillægget afhængigt af Prisbevægelsen ligesom Dyrtidstillægget, havde man i Virkeligheden gjort det første Skridt til en Sammen- dragning af disse to Tillæg.

Reglerne for Konjunkturtillægget, der nu gik automatisk ned, blev usændrede indtil 1927, da Tjenestemandsløven blev revideret. Ved denne Revision blev gennemført en Tredeling af Tillægget, saaledes at gifte fik fuldt Tillæg, ugifte over 35 Aar $\frac{1}{2}$ Tillæg og ugifte Tjenestemænd under 35 Aar $\frac{1}{3}$ Tillæg. Reguleringsprocenten blev den samme som foran nævnt, men Tjenestemændene afgav forlods en Portion (10 pCt.) af Tillægget. Til Gengæld skulde Tillægget ikke nedsættes, før Pristallet naaede saa langt ned, at det normalt berettigede til yderligere at tage 10 pCt. Dette er endnu ikke sket.

Efter nærværende Kommissions Opfattelse har Ordningen med de to nævnte Tillæg under de i Efterkrigstiden stedfundne ret betydelige Forskydninger saavel